

Odomkni v sebe mágiu...

Holly Webbová

Sestra
morskej víly

Albatros

Sestra morskej víly

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Holly Webbová
Sestra morskej víly – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

HollyWebbová

Albatros

Mia hľadela na svoju tvár vo vode a pozorovala, ako sa po nej do mora kotúľa slza. Jediná slza rozčerila celý jej odraz. Len čo drobné vlnky na hladine ustali, tvár vo vode sa zrazu zmenila – mala širšie lícne kosti a obrovské tmavé oči. Mia zažmurkala, lebo sa nazdala, že jej zrak kalia ďalšie slzy, no keď sa tvári prizrela lepšie, videla ju ešte zreteľnejšie a okrem toho zbadala, ako sa okolo nej vlnia tmavé červenkasté pramene vlasov.

Nebol to jej odraz. Z vody na ňu hľadelo iné dievča, mračilo sa, pomaly plávalo na hladinu a nervózne si hrýzlo pery.

Venujem Tomovi, Robinovi a Williamovi.

MIA SLEDOVALA, ako od nej odchádzajú, zlatá výšivka na maminých šatách sa trblietala v lúčoch vychádzajúceho slnka. Nechápala, kam mama a starší brat idú, ani prečo ju mama pohladila po líci a tak tuho jej zaborila prsty do vlasov. Mia znovu prešla prstami po výšivke a pritisla si k nej tvár, aby cítila jej príjemnú drsnosť.

Teraz už od nej boli ďaleko, v sprievode vojaka v tmavom plášti kráčali k člnu, čo stál pri móle. Zuan mal zvesenú hlavu a mama sa oňho opierala, akoby nevlá-

dala chodiť. Mie sa náhle zmocnila panika, neisto vykročila vpred, no vzápätí sa na schodoch paláca potkla a museli ju chytiť a podoprieť.

Trblietavé nite výšivky Miu ťahali, potaľhovali ju za čosi hlboko v jej vnútri. Potom sa začali naťahovať a stenčovať – boli skoro také tenké a jemné, že sa ani nedali vidieť, no stále ich mala pevne ovinuté okolo srdca.

„Zostaň tu so mnou, Mia,“ šepľala sesternica Olivia a nežne Miu objala. „Ty s nimi ísť nemôžeš. Mrzí ma to.“

„Mama...“ hľesla Mia.

Lenže mama sa neobzrela a člň sa po jagavej hladine lagúny šinul preč, až ho napokon úplne pohltilo ostré slnečné svetlo.

PRVÁ KAPITOLA

MIA SNÍVALA a po celý čas okolo nej vírila studená zelená voda, hlboká a temná. Ako malá sa v čase povodní zvykla vozovať na bielych, zlatých a strieborných vodných koňoch. Keď s nimi naháňala vlny, s detskou radosťou sa smiala a výskala, zarývala striebornej kobyle Lorin päty do bokov a prosíkala ju, aby cválala rýchlejšie.

No takéto more jakživ nevidela, dokonca ani vtedy, keď sa ešte rada hrávala vo vode. *Toto* more jestvovalo len v jej snoch, vo výpravách, ktoré podnikala uprostred hlbokej noci.

Pomaly a ospalo zaberala rukami, hodvábný chlad vody ju príjemne rozochvieval. Plávala hlbšie, až napokon vklázla do hustej spleti tmavých morských rias. Do hlbín prenikalo čoraz menej svetla, osvetľoval ich už iba slabý belavý jas hladiny. Okolo Mie sa zrazu ako strieborný náhrdelník začali tiahnúť stĺpy bublín, lenivo sa otočila a sledovala, ako plávajú preč.

Vtom jednu z bublín praskla akási bledá ruka. Mia sa zasmiala. Nezbadala ich. A toľko ich hľadala! Odrazu boli všade okolo nej a v šere sa im mihali chvosty.

Vystrela k nim ruky a sledovala, ako sa k nej s úsmevom načahujú. Aj Mia sa usmievala. Túto hru poznala – načahovala sa ešte ďalej a snažila sa k nim doplávať, no na rozdiel od morských víl s chvostami vykladanými drahokamami, plávala pomaly a ťažkopádne. V poslednej chvíli jej vždy ušli. Keď bola menšia, veľmi ju to hnevalo.

Pred očami sa jej mihol jasný obraz seba ako malého dievčatka – skôr spomienka než sen – a vzápätí zastala a zažmurkala. Zrazu ju od morskej vody začali páliť oči. Určite ešte *stále* snívala – vedela, že to musí byť iba sen, hoci more pôsobilo tak skutočne. Lenže kto

máva v snoch spomienky? Len čo Miu zaplavil chlad hlbokého mora, v mysli sa jej vynorili ďalšie spomienky, a tak zabudla, aké je zvláštne *uvedomovať si*, že sníva.

Vybavovala si seba, úplne maličkú. Stála na jemnom bielom piesku na morskom dne a dupala drobnými nôžkami. Zlostne trhala vodné rastliny, kým si na nich neporezala prsty. Vtom sa k Mii vrátila jedna z morských víl, ustarostene na ňu hľadela tmavými očami a okolo hlavy sa jej vlnili dlhé pramene červených vlasov. Vtedy sa jej víla po prvý raz dotkla.

Prstami studenými ako sklo odmotala Mii z ruky vytrhnuté riasy a obalila jej ich inými rastlinami, mäkkými a hojivými. Bola od Mie staršia, ale nie oveľa. Mohli byť sestry. Mia si vybavovala, ako sa víle za chrbtom vlnili bujné červené vlasy, keď sa túlila k jej plecu. Upokojujúce šumenie, pripomínajúce šplechot jemných vlniek. Keď sa nasledujúce ráno zobudila, nemala na rukách ani najmenšiu ranku – no asi deň či dva jej trochu meraveli prsty, akoby na nich mala dávno zahojenú jazvu, ktorá v chlade pobolieva.

Teraz červenovlasú vílu medzi ostatnými horúčkovo hľadala, ale plávali okolo nej tak svižne, že sa

nedali rozoznať. Mia sa ich snažila dohnať, ale na smrteľníčku bez chvosta zahalenú v čipkovanej nočnej košeli boli skrátka prirýchle. A tak sa vrhala raz na jednu a raz na druhú stranu a len tak ledabolo načahovala ruky pre prípad, že by sa jej niektorú morskú vílu náhodou podarilo chytiť. Túžila sa opäť dotknúť ich hladkej studenej pokožky.

Na okamih sa jej medzi prstami mihla chvostová plutva – bola jemná ako čipka, no vzápätí zase zmizla. Dve morské víly sa zrazu zvrtili a s vábivo vystretými rukami rýchlo preplávali popri nej. Mia zalapala po dychu a načiahla sa k nim. Lenže keď sa špičkami prstov dotkla ich prstov, víly sa vyparili a Mia sa zobudila.

Mia sa posadila, prekrížila si ruky na hrudi a prudko dýchala. Vnútri cítila prázdnotu, akoby ju o čosi obrali. Keby sa pevne nedržala, bezvládne by klesla na posteľ.

„Vráťte sa,“ šepla hľadiac do tmy vo svojej komnate. V sne sa vodná hladina v slnečnom svetle trblietala tak jasne, až ju svetlo páliło v kútikoch očí. Lenže teraz bola sama a obklopovali ju iba tieň.

Mia pokrútila hlavou. Komu sa prihovára? Tancujúcim morským vílam vo vode? Alebo mame a bratovi na malom člne miznúcom v ostrom slnečnom jase? Zažmurkala, zachvela sa a uvedomila si, že je hore a premáha ju strašný pocit zúfalej osamelosti.

Zalapala po dychu a zlaté nite z maminých vyšívaných šiat vzápätí zacelili diery v jej vnútri pevnou záplatou.

Alebo jazvou, pomyslela si Mia smutne a zahľadela sa na svoje prsty zložené na kolenách. Môže mať človek jazvu vnútri? Táto jazva sa ešte úplne nezahojila. Vždy keď ju ktosi rozjatril, pocítila v nej bodavú a páľčivú bolesť.

Mii sa občas zdalo, že najskutočnejšie sú v jej živote práve sny. Boli totiž silnejšie a jasnejšie než pochmúrne dni v paláci, keď musela predstierať, že nepočuje, čo sa o nej pošuškáva, a že jej klebety vôbec neubližujú.

Nesnívalo sa jej každú noc – sny prichádzali častejšie vtedy, keď ju čosi trápiło. Boli jej útočiskom. Hlboké ticho podmorského sveta ju upokojovalo najmä po slávnostných ceremóniách, keď musela hodiny stáť pri Oliiviinom tróne a znášať šepot davu. Ak sa cítila stra-

tená a osamelá, zlaté nite, ktoré ju spájali s mamou, ju naplňali pocitom, že je lúbená – že k niekomu predsa len patrí.

Sny o rodine boli vždy rovnaké. Stála pri vode, kde mamu a brata videla naposledy. Po tichej lagúne sa plavil malý čierny čln, tak ďaleko od brehu, že by ho nikdy nedohнала. Plakala, volala za nimi a zrazu sa jej okolo zápästí ovinuli trblietavé a jemné zlaté nite. Nikdy si nevšimla, odkiaľ prišli – možno odniekiaľ z jej vnútra? Tiahli sa ponad vodu a cez ligotavé vlnky sa skoro nedali vidieť, ale boli pevné. Ťahali ju.

Niekedy jej spôsobovali bolesť. Budila sa lapajúc po dychu so zápästiami pritlačenými k srdcu. Raz či dvakrát sa dokonca nezobudila v posteli, ale pri okne. Tísla sa naň, akoby sa snažila dostať von a niekam ísť – ale kam? Netušila.

Aj napriek bolesti mala ten sen rada. Jej mama a brat teraz boli ako postavy z knihy. Kniha patrila iba jej, ale príbeh, ktorý si z nej potajomky čítala, bol skutočný, raz sa naozaj stal. Vedela, že *inde* ako v snoch ich už nikdy neuvidí. Žili vo vyhnanstve, z mesta ich vyhнали za zradu voči sesternici a strýkovi. Mia v Benátkach

smela zostať, no napriek tomu sa tiež cítila ako vo vyhnanstve. Ustavičné klebety a občasné znepokojené pohľady sesternice Olivie ju odlučovali od zvyšku dvoranov.

Mia vyliezla z postele, otvorila okenice a vpustila dovnútra ostré medovožlaté svetlo. Odo dňa, keď ju mama nechala stať pri vode, sa toho toľko zmenilo...

Matka jej, prirodzene, stále chýbala. No aj predtým, ako donna Sofia so Zuanom odišla do vyhnanstva, mala na dvore toľko povinností, že jej na hry s malou dcérkou sotva zvýšil čas – Mia si vybavovala, že mama sa s ňou hrala najviac raz alebo dvakrát, keď jej niečo pekné vykúzli.

Napríklad zlatú loptičku, ktorá sa Mii nesmierne páčila. Spomínala si, ako nadšene tleskala, keď mama tvarovala loptičku v dlhých štíhlych prstoch a tá zvnútra žiarila ako slnko. Loptička sa kotúľala a poskakovala po chodbách paláca a drobná Mia za ňou cupkala a veselo sa chichotala.

Mia sa zachvela a pohľadom zablúdila k veľkej drevenej truhlici stojacej v kúte komnaty. Loptička v nej

ležala zahrabaná pod hromadou pokazených bábik a hračkárskou plachetnicou s pomotanými lanami. Už nežiarila, bola ťažká a pohľad na ňu v Mii vyvolával smútok.

Mia si v duchu priznávala, že s mamou zažila len málo šťastných chvíľ. Vyrastala v paláci a vychovávali ju tak, aby počas slávnostných ceremónií a rituálov, ktoré musela dóžova rodina dodržiavať, ticho stála pri matke. Pamätala si ju predovšetkým ako oslnivú, voňavú bytosť v nádherných šuštiacich šatách, vždy z najkvalitnejších látok vyšívaných zlatom. Kým hodiny stála po maminom boku, prechádzala prstami po výšivkách. Nič viac si z obdobia pred maminým vyhnanstvom nepamätala.

Keď mama s bratom odišli, vedenia mesta sa ujala Miina sesternica Olivia. Dóžom bol ešte vždy Oliiviin otec, lenže únava z celoživotného praktizovania mágie ho vysilovala až tak, že vládnuť musela Olivia s členmi Rady – hoci nemala ešte ani trinásť rokov. Aj napriek tomu sa však s Miou hrávala oveľa častejšie než mama. Oliiviina mágia bola nesmierne silná a krásna a Mia ju priam zbožňovala. Jedného dňa chcela aj ona ovládať

vodu a chrániť mesto pred povodňami tak ako jej veľká sesternica.

Práve Olivia vo vode znovu objavila čarovné bytosti. Po páde do kanála ju zachránil jeden z vodných koní, ktoré v Benátkach žili od čias založenia mesta, hoci Benátčania o nich roky ani netušili. Oliviiin záchranca sa volal Lucian a spoločne s ňou v meste znovu prebudil lásku k mágii. Keď sa kone cez povodne prehánali po kanáloch a vzrušene pohadzovali hrivami, sila vody sa takmer nedala prehliadnuť a sotva sa v ňu dalo neveriť.

Kým Olivia neukázala mestu a urodzeným starým radným silu vodných koní, dóžova rodina sa snažila potláčať povodne výlučne mágiou. Namiesto toho, aby vodu usmerňovala a prijala skutočnosť, že keď sa niekto rozhodne postaviť mesto na močiaroch, z času na čas sa jednoducho musí zamočiť, nútila povodne ustupovať silou. A práve ustavičné využívanie magických schopností Oliviiinho otca napokon vyčerpalo až na smrť.

Olivia dovolila vode preniknúť do paláca hlbšie než kedykoľvek predtým. Tesne nad jej hladinou dala postaviť nové komnaty vybavené plávajúcimi plošinami,

ktoré v čase povodní stúpali. V komnatách sa každý cítil skoro ako na lodi a na zasadnutiach Oliviinej Rady sa vďaka nim mohli zúčastňovať aj vodné kone. Lucian s hárstkom ďalších vodných koní spával na plávajúcich plošinách a každý mal v spánku jednu prednú nohu spustenú vo vode.

Mia sa tam rada hrávala a Olivia jej pri hre robila spoločnosť a so smiechom sledovala, ako sa Mia naháňa so svojou obľúbenou kobyľou Lorin v plytkej vode. Mia vedela, že je sesternicinou obľúbenkyňou. Jedine ona smela vtrhnúť na zasadnutie Rady, chytiť Oliviu za ruku a odtiahnuť ju preč.

Potom sa šli čľapkať do plytkej vody zaplavujúcej mramorovú dlážku. Špliechali vodu do vzduchu a sledovali, ako Lorin a Lucian tancujú medzi kvapkami. Ležali koňom na silných lesklých chrbtoch a driemali, uspávané odrazom slnečných lúčov vo vode. Všetko bolo nádherné. A keď Mia plakala za mamou, Olivia ju držala, kolísala a utierala jej slzy.

Takže hoci Mii chýbala rodina, bola šťastná – nesmierne šťastná. S pribúdajúcim vekom si však začala všimáť, že na ňu členovia Oliviinej Rady i ostatní dvora-

nia vrhajú zvláštne pohľady. Hľadeli na ňu s bdelou ostrážitosťou, ktorej vôbec nerozumela.

„Prečo ma nemá rada?“ opýtala sa raz šepky Olivie, keď pred ňou jedna z dvorných dám nervózne trhla svojou vyšívanou hodvábnou sukňou. Mia chcela výšivku len pohladíť – pri pohľade na jej špirálovitý vzor si totiž nevdojak spomenula na mamu.

„Ach, Mia. Má ťa rada. Asi len nechcela, aby si jej zašpinila hodváb,“ šepla sesternica s úsmevom. „Len sa pozri, aké máš zababrané prsty!“

Mia prikývla, no nebola si istá, či môže Oliviiným slovám veriť. Dokonca si nebola istá ani tým, že im verí samotná Olivia. A tak to šlo ďalej – roky si pred ňou ostatní šepkali, vrhali na ňu kradmé pohľady a odvracali sa od nej.

Nakoniec všetko pochopila až vďaka jednej soche. Soche na námestí znázorňujúcej sesternicu stojacu na kamennom podstavci s pohľadom upretým na miesto, odkiaľ sa Miina mama a brat odplavili preč. V žiarivej bronzovej tvári mala prísny výraz a v smaltovaných očiach sa jej leskol hnev. Na námestí sa nachádzali aj iné Oliviine sochy a portréty a na všetkých mala v tvári

mäkší, láskavejší výraz. No len čo Mia zistila, čo jej sesternica urobila, nadobudla pocit, že Oliviu najlepšie vystihuje práve prísna bronzová tvár.

Pod sochou bolo vyryté venovanie: *Jej najjasnejšej Výsosti, Olivii, na pamiatku vyhostenia uzurpátorov.*

Mia okolo sochy celé roky prechádzala s úsmevom, páčilo sa jej, aký má sesternica rozmarný účes a ako jej na pleci vždy vysedáva obrovská čajka. Sochu začarovali tak, aby na ňu nemohli sadieť vtáky, ale čajkám to vôbec neprekážalo. Všetko stále obzobávali a Mia sa domnievala, že jednoducho obzobali aj ochranné kúzlo.

V čase, keď sochu vyhotovili, mala Mia sedem rokov a bola len trochu mladšia od Olivie. Na vyučovaní sa s učiteľmi učila čítať dvorné listiny a až teraz sa pri soche pristavila na dlhšie a prvýkrát si poriadne prečítala nápis na podstavci. „Kto sú uzurpátori? A čo s nimi sesternica Olivia urobila?“ opýtala sa dvornej dámy, ktorá jej na prechádzke robila spoločnosť.

Bola to nevýrazná, no pekná dievčina z dobrej rodiny a nevedela, ako odpovedať. Začala jachtať a snažila sa Miu rýchlo odviesť preč, no tá pevne stála na mieste a odmietala sa pohnúť.

„Hovor. Čo to znamená?“ Premeriavala si sochu od hlavy po päty a sledovala, ako na ňu spod rozmarných kučier nevraživo hľadá sesternicina vážna tvár.

„Uzurpátor je niekto, kto sa chce podvodom zmocniť trónu, donna Mia,“ šepla napokon dvorná dáma.

„A Olivia im v tom zabránila?“

„Áno, pani moja.“

„Aha...“ Ale prečo sa dievčina z ničoho nič tak červenala a jachtala? Mia sa zamračila, v duchu si vybavovala tiché zhíknutia a reči, čo sa o nej šepkali, a zrazu začínala všetkému rozumieť.

Chuderka...

Čudujem sa, že sa dogaresa zachovala tak láskavo a dovolila jej tu zostať!

Vraj bola primalá na to, aby vedela, že ju matka začarovala.

Ktovie, či sa svoju sesternicu raz tiež nerozhodne zradiť.

Zlá krv sa nikdy nezaprie.

Nahnevaná sedemročná Mia ihneď utekala rovno za sesternicou a prosila ju, aby jej povedala, že to nie je pravda. Že ide o nedorozumenie a Olivia jej mamu neposlala do vyhnanstva.